

taire maa vænne sig til, hvor det gjælder Opsyndelsen af en ham given Befaling, naar han staaer mod Sjenden, den skulde ikke kunne have nogen Indflydelse paa dette Forhold, som er af en ganske anden Væbskaffenhed. Jeg troer nu virkelig ogsaa, at der kan være Tilfælde under Krigsoperationer, hvor den Militaire maa vise en vis Villieløshed i at opfylde en given Befaling, endskiønt han indseer, at denne Befalings Opsyndelse, mulig paa Grund af forandrede Omstændigheder, maaskee kunde være mere til Skade end til Gavn. Den ærede 4de Landstingsmand for 1ste Kreds (Blechingberg) har meent, at de vigtige Lovarbejder, som forestaaer, nemlig den nye Straffelov, Disciplinarlov, Rettergangslov og selv Organisationsplanen, maatte indeholde en Opfordring til at stille hele denne Sag i Bero. Heri kan jeg ikke være enig med ham; jeg troer ikke, at den nærværende Sag staaer i nogen nøie Forbindelse med de paatænkte Love, navnlig enten med Straffeloven eller Rettergangsloven (Blechingberg: Det har jeg ikke sagt). Det forekommer mig, at den ærede Landstingsmand brugte Udtryk, som tydede paa, at denne Sag stod i meget nøie Forbindelse med disse vigtige Love; jeg har forstaaet ham saaledes; det er muligt, at jeg har misforstaaet ham. Men jeg skal i alt Fald tillade mig at bemærke, at jeg ikke troer, at den Omstændighed, at disse vigtige Loves Vedtagelse forestaaer, kan have nogen Indflydelse paa det nærværende Spørgsmaals Afgjørelse. Derhos kan det jo være meget længe, inden de udkomme; de have jo været forelagte Rigsdagen i de to forrige Sessioner, men ere endnu ikke fremmede, og det kan saaledes have lange Udsigter, inden de udkomme; jeg troer som sagt heller ikke, at denne Lov staaer i en saa nær Forbindelse med den nye Organisationsplan, at man skulde udsætte den derefter, naar man dog maa anerkende, at der er Meget, der taler for Loven. Hvad jeg nu har tilladt mig at yttre, gjælder ogsaa, hvad den ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kreds (H. P. Hansen) omtalte. Jeg troer virkelig, at Lovforslaget staaer i en temmelig fjern Forbindelse med hiin Organisationsplan. Hvad der næstmest kunde have Indflydelse paa Loven, skulde

da være Gagesforholdene; men det er meget at betvivle, at disse skulde blive forandrede, idet mindste i en saadan Retning, at det faaer Indflydelse paa denne Sag. Forsaavidt den ærede Landstingsmand har omtalt Underclasseserne, troer jeg, at jeg nyligt har oplyst dette Punkt. Flere af de ærede Talere, som have havt Ordet, have forudsat, at 25 Aars Alderen skulde være Grændsen. Det har netop været Uvalgets Mening i det principale Forslag, at denne Alder ikke skulde være Grændsen; og jeg har tidligere tilladt mig at anføre, hvorfor vi troede, at denne Grændse ikke burde optages, nemlig, at den Omstændighed, at en Mand har fyldt det 25de Aar, ikke i det heromhandlede Forhold findes at burde gjøre nogen Forskiel i Rettigheder, idet f. Ex. den 23—24aarige maatte ansees at staae paa samme Punkt som den 25aarige. Vi have derfor troet, at Grændsen reent burde bortfalde. Saa fremt man vilde admittere en Aldersgrændse, maatte man, naar den skulde have nogen Betydning, slyde den ikke saa lidet længere ud; men vi maae overhovedet ansee en Aldersgrændse for uhensigtsmæssig.

Krigsministeren: Jeg skulde dog tillade mig gjentagende at henstille til den ærede Forsamlings Overveielse, om det ikke maatte være rigtigt at stille denne Sag i Bero. Foruden at støtte mig til de Argumenter, som de ærede 4de og 5te Landstingsmand for Kjøbenhavn (Blechingberg og Drsted) have anført om det Ubetnelige i at tage denne Sag eenstidig under Overveielse af den danske Rigsdag, skal jeg ogsaa i det foreliggende Forslags egen Væbskaffenhed hente et Argument for Tilraadeligheden af at udsætte Forhandlingerne derom. Der er vist Mange i den ærede Forsamling, som ikke mene, at de Lovbestemmelser, som eksistere i saa Henseende, ere fuldkommen adæquate, og mene, at de trænge til Forandring, hvilket jeg i og for sig ikke skal modstige; der kan jo derom være forskjellige Meninger; men jeg vil dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det foreliggende Lovforslag, saavel det principale som det subsidiaire, er saa almindeligt stillet, at der vistnok deri kan findes et Argument imod dets Hensigtsmæssighed. Jeg tvivler paa, at alle de i den ærede Forsamling, som erkende Nødvendigheden eller